

τας' τότε τὸν σήκωσαν μὲ τὸ στανιὸ ὀρθόν, τοῦδωσαν τῇ μαγκοῦρα στὸ χέρι' ἄλλος σύναξε τὴν ταμπακέρα, ἄλλος τὸ φέσι, ἄλλος τὸ μαντήλι του.

— Δὲν εἶνε τίποτα! δὲν εἶνε τίποτα! τοὺς ἔλεγαν παρηγοριά.

— Βάρεςες πουθενά; τοὺς ρωτοῦσαν ἄλλοι.

* * *

Ἦξι δὲ βάρεςαν' μὰ τὰ γέρικα κόκκαλα δὲν τοὺς ἀκοῦνε πιά! δὲν τοὺς ἀκοῦνε. Τοὺς ἔμπασαν σηκωτοὺς στὸ διπλανὸ μαγαζι' τοὺς ἔβαλαν νὰ καθήσουν' τοὺς κέρασαν ρακι-ροῦμι νὰ συνέρθουν. Ἦταν ἔμωξ κ'οἱ δυὸ τους κίτρινοι σὰν τὸ θειάφι' δὲν ἔβγαζαν μιλιὰ. Χτένιζαν μὲ τὸ χέρι τὰ μαλλιά τους, ἔβαλαν τὸ φέσι τους, ἔδεσαν τὸ μαντήλι καὶ κύταζαν τὸν κόσμον γύρω μὲ μάτια θολὰ καὶ μὲ ἡλίθιο χαμογέλιο.

Μερικοί, ποῦ συνόδεψαν τὸ Νικολακάκο σπίτι του, γύρισαν πάλι στὸ μαγαζι' νὰ ἰδοῦν καὶ τοὺς ἄλλους γέρους. Κάποιος τοὺς ρώτησε τί κάνει.

— Δὲν ἔχει τίποτα, εἶπαν' μὲ τὴν πρώτη κανάτα πᾶδειασε, ἀμέσως συνήρθε.

— Δόξα σοι ὁ θεός! εἶπαν ὄλοι καὶ σταυροκοπήθηκαν.

— Δόξα σοι ὁ θεός! ψιθύρισαν κ'οἱ γέροι κάνοντας τὸ σταυρὸ τους.

— Μωρὲ φόβο ποῦ στὸν πῆραν ὡς τόσο! εἶπε δυνατὰ ὁ Νικολός ὁ Τσάντας θέλοντας νὰ τοὺς πειράξῃ' πῆγε ἡ ψυχὴ τους στὴ Καπερναοῦμ.

Γέλασαν κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι τηρῶντας τοὺς γέρους ἀναμπαιχτικά. Ἐκεῖνοι συνήρθαν ἀμέσως, σηκώθηκαν δλόρθοι μὲ μιᾶς καὶ κύταζαν ὄλους αὐστηρά.

— Ποιός, μωρὲ, φοβήθηκε; ρώτησε ὁ Στραβοτάσος.

— Ἐσεῖς! ἀμ ποιός; ἐπέμεγε ὁ Νικολός ὁ Τσάντας' μωρὲ στραπάτσο μιὰ φορά' ἐγὼ νὰ τὸ πάθαινα δὲ θᾶβγαίνα πιά στὸ παζάρι.

— Μᾶς στραπατασίρισε, ναί! εἶπεν ὁ Στραβοτάσος' μὰ δὲν ἦταν κανεὶς ἀπὸ σᾶς' ὄχι, κανεὶς ἀπὸ σᾶς.

— Ἦταν ἐν' ἄλογο' εἶπεν ἄλλος' τόσο τὸ χειρότερο.

— Τόσο τὸ χειρότερο; ὄχι' δὲν ἦταν ἄλογο. Ἦταν ὁ Χάρος, μωρὲ! ὁ Χάρος κι' ὁ Καιρός!

Κ' ἀγκαλιασμένοι πέσαν πάλι στὸ κάθισμά τους οἱ δυὸ γέροι κρύβοντας τὰ δακρυσμένα πρόσωπά τους στὶς χιονᾶτες τουλοῦπες τῶν μαλλιῶν.

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΕΙΣ ΦΛΥΑΡΟΝ

ὍΤΑΝ κανεὶς ἀνύποπτος στὸν τάφον σου σιμώνῃ,
Ἀκόμα πῶς μιλεῖς, θαρρεῖ, κ' εὐθὺς τ' αὐτὰ βουλώνει.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ